ΚΡΙΤΙΚΗ

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΡΟΛΟΥ ΚΟΥΝ - ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΣΑΠΟΓΛΟΥ

«Μωβ κωμωδία»

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΝΑΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Το 1980-81 ο κ. Χασάπογλου μας είχε δώσει ένα έργο, τους «Κουραμπιέδες», που διαπραγματευόταν με πολλή σκηνική ένταση την είσοδο της εργατικής τάξης στη μικροαστική νοοτροπία.

Γράφαμε τότε στην εφημερίδα «Ανένδοτος» ότι: *«Το θέατρο σήμερα δεν μπορεί ν' ασχολείται με μια κοινωνική τάξη, αν μπορούμε να μιλάμε τόσο ανεύθυνα για τάξεις, ούτε και ο κόσμος του θεάτρου έχει τη μονομέρεια να βλέπει την κωμική πλευρά της επιδίωξης ενός εργατικού ζευγαριού για το πώς θ' αποκτήσει ηλεκτρικό ψυγείο...»*.

Φανταστείτε για το πώς μέτρησαν αυτά τα 25 χρόνια στη θεατρική γραφή του κ. Χασάπογλου ν' ασχολείται σήμερα στη θεατρική γραφή του για τον μελλοντισμό της ανθρωπότητας που τον παρουσιάζει τέλεια απογυμνωμένο από κάθε συναίσθημα ώστε να κινείται μόνο από κτηνώδη ορμέμφυτα, φτάνοντας στο σημείο μιας κανιβαλικής πανδαισίας ή να θεωρεί απόβλητο της κοινωνίας κάποιον που δημιούργησε οικογένεια από έρωτα, χωρίς να ζητήσει τις υπηρεσίες κρατικών υπαλλήλων αυνανιζομένων, που διεθέτουν το σπέρμα τους γι' αυτό τον σκοπό. Ακόμα να αναγκάζει ή το ίδιο να εκτελεί όσους έφτασαν στο 60ό έτος της ηλικίας, γιατί είναι τελείως άχρηστοι στον υπερπληθυσμό. Βέβαια, κάπως πιο μαλακά το είχε πει ο κ. Σπράος, υπεύθυνος της οικονομίας της Ενωμένης Ευρώπης. *«Τί να σας κάνουμε; Ζούμε πολλά χρόνια σήμερα. Πώς θα εξοικονομηθούν τόσες συντάξεις»*. Αλλά σε αυτό ειδικά το σημείο δεν λέει τίποτα καινούργιο το έργο, αν συλλογιστούμε ότι στη νήσο Κέα (Τζια), κατά την αρχαιότητα όσοι συμπλήρωναν το 70ό έτος της ηλικίας τους έπρεπε να πεθάνουν.

Έτσι στο έργο αυτό που είδαμε και που φυσικά δεν μπορούμε να το χαρακτηρίσουμε ως έργο επιστημονικής φαντασίας, αλλά μάλλον ως έργο μελλοντογονικής φαντασίας, υπάρχουν μία οικογένεια με πέντε πρόσωπα και άλλα τέσσερα πρόσωπα που εκτελούν χρέη εξουσίας. Τα παιδιά της οικογένειας φυσικά εκπροσωπούν τα νέα ρεύματα σε μία διαρκή αντίθεση με τους γονείς, που δεν καταλαβαίνουν τίποτα απ' όλ' αυτά και νομίζουν ότι εδημιούργησαν εξωγήινους τύπους κι' εδώ φαίνεται η αδυναμία του έργου. Δεν μπορεί δύο γονείς που είναι όχι τόσο νέοι, αλλά ας πούμε πρώτης μεταπολεμικής γενιάς, να υποκύπτουν στις τερατώδεις πράξεις των παιδιών τους και να συμμετέχουν με αρκετό μάλιστα κέφι στο θυέστειο γεύμα. Ούτε να ανέχονται τα παιδιά τους να περιφέρονται με μαστίγια και ξίφη, να υβρίζουν οτιδήποτε φέρνει τη σφραγίδα της μέχρι τότε ανθρωπότητας και να σαρκάζουν ό,τι αφορά μια εξέλιξη αιώνων, λες και εκείνοι προέκυψαν ξαφνικά από το διάστημα. Είναι λοιπόν ένας λόγος να λειτούργησε μέσα μου το έργο χωρίς να βρίσκει ερείσματα να στηριχτεί γι' αυτό και με άφησε αδιάφορο, βλέποντας όλη αυτή την τερατωδία σαν κάτι γνωστό - άγνωστο, που κρούει τον κώδωνα ενός κινδύνου, όταν ο κίνδυνος κοντεύει να μεσουρανήσει. Γιατί αποσπασματικά πολλά από τα τεκταινόμενα στη σκηνή συμβαίνουν και σήμερα και ο συγγραφέας μάλλον δεν καινοτομεί σ' ένα φρικιαστικό πολλές φορές γκροτέσκο θέαμα. Ακόμα αυτή η αστυνόμευση της νοσταλγίας των γονιών τους μ' έναν χυδαίο τρόπο, είναι κάπως παρατραβηγμένο εύρημα, γιατί δεν μπορείς να εκριζώνει αισθήματα από την ψυχή και τις αναμνήσεις ενός άλλου και αυτός να υποκύπτει αμαχητί γιατί τρέμει τους «εξολοθρευτές αγγέλους» που τυχαίνει να είναι και παιδιά του.

Τέλος πάντων, το έργο παρά τις φιλότιμες προσπάθειες του σκηνοθέτη κ. Διαγόρα Χρονόπουλου, που ομολογώ πως πάντα εκτιμώ τη δουλειά του, με άφησε αδιάφορο χωρίς να μου μεταγγίσει κανένα ίχνος ενδιαφέροντος ή υποτιθέμενου πανικού αν όλ' αυτά κάποτε θα μπορούσαν να συμβούν στην πραγματικότητα. Ακόμα δεν κατάλαβα αυτό τον συμβολισμό της μωβ βροχής που λειτουργούσε τόσο καταλυτικά στις διαθέσεις των προσώπων. Θα μπορούσα όμως να εξάρω τα σκηνικά του κ. Μανόλη Παντελιδάκη καθώς και τα κοστούμια της κ. Χριστίνας Παπούλια που έδεναν με την ατμόσφαιρα του έργου.

Από τους ηθοποιούς ομολογώ τις φιλότιμες προσπάθειες όλων, προεξέχοντος του Γιάννη Μόρτζου (Κυριάκος), ενός ηθοποιού που συνεχίζει επάξια τη μεγαλειώδη γραμμή που εχάραξε στο θεατρό μας ο αείμνηστος Κάρολος Κουν. Μαζί του η Πηνελόπη Πιτσούλη (Άσπα), ο Ηλίας Γιαννάκης (Μίμης), η Δανάη Ρούσσου (Βούλα) και η Σωτηρία Ρουβόλη (Στεφανία). Όλοι τους αγάπησαν το έργο και απέδωσαν καθένας τον ρόλο του ικανοποιητικά. Ακόμα ο Κώστας Βελέντζας (Α' Μπάτσος), ο Νίκος Μποτσιάρης (Β' Μπάτσος) και οι γραφικοί Κώστας Βελέντζας (Α' Αυνάν) και Φώτης Μακρής (Β' Αυνάν). Η μουσική του Νίκου Κυπουργού κυμάνθηκε ικανοποιητικά στις λεπτομέρειες και στην τελευταία σκηνή που επικρατεί το παρελθόν ως όραμα ανεκρίζωτο των γονέων, δεμένο με τα λαϊκά μοτίβα του χωριού.